

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 р 36/2020
23.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Весне Субић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у предмету предлагача АА, ББ, ВВ, сви из ..., ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ, сви из ЖЖ из ..., ЗЗ и ИИ, обојица из, ЈЈ из ..., КК из ..., ЛЛ из ..., ЉЉ из ..., ММ из ..., НН из ..., ЊЊ из ..., ОО из ..., ПП из ..., РР и СС, обојица из ..., које све заступа пуномоћник Љубомир Драгачевац, адвокат из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Врховног касационог суда Р4 р 8/2020 од 30.09.2020. године, у седници одржаној 23.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Врховног касационог суда Р4 р 8/2020 од 30.09.2020. године.

Образложење

Решењем Врховног касационог суда Р4 р 8/2020 од 30.09.2020.. године, одбијен је, као неоснован, приговор предлагача за убрзање поступка у предмету Врховног касационог суда Рев2 1356/2020.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу, из свих законских разлога због којих се жалба може изјавити. У жалби је навео да је тужиоцима повређено право на суђење у разумном року у целокупном поступку који су водили против Фабрике протеина и уља „Биопротеин“ ДОО из Земуна, а који је трајао више од 12 година.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 16. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/05 од 07.05.2015. године), Врховни касациони суд је без испитног поступка, применом члана 17. став 4. истог Закона, оценио да је жалба неоснована.

У поступку доношења побијаног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 57 и 9. ЗПП, на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности.

Из списка Врховног касационог суда Р4 р 8/2020 утврђено је да су предлагачи поднели Врховном касационом суду приговор ради утврђења повреде права на суђење у разумном року у предмету Врховног касационог суда Рев2 1356/2020. Одлучујући о

поднетом приговору Врховни касациони суд је спровео испитни поступак, па је увидом у списе предмета Рев2 1356/2020 утврдио да је 14 тужилаца поднело тужбу 23.03.2004. године, а потом још 10 тужилаца појединачно (последња тужба је поднета 17.03.2005. године), па су све тужбе спојене ради једновременог расправљања и одлучивања. Општински суд у Обреновцу је донео пресуду 14.03.2007. године која је укинута решењем Апелационог суда у Београду од 25.03.2014. године и предмет је враћен на поновно суђење. Решењем Другог основног суда у Београду – Судска јединица у Обреновцу од 12.12.2013. године одбачена тужба као неблагоприятна, против које су тужиоци изјавили жалбу, а решењем Вишег суда у Београду од 19.12.2014. године жалба тужилаца је одбијена и првостепено решење потврђено. Тужиоци су изјавили ревизију против овог решења 27.02.2015. године, која је одбачена решењем Основног суда у Обреновцу од 15.05.2017. године, као недозвољена, а то решење је касније укинуо Виши суд у Београду 22.12.2017. године и предмет вратио на поновни поступак, да би, након што је туженом уручен примерак ревизије на који је он дао одговор списи били достављени Врховном касационом суду. Међутим, како се радило о ревизији која је изјављена по Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 18/2009), Врховни касациони суд је списе вратио Апелационом суду у Београду како би се изјаснио о изјављеној ревизији сходно члану 395. тог Закона, па је Апелациони суд у Београду својим решењем од 17.12.2019. године оценио да је ревизија допуштена по члану 395. Закона о парничном поступку, против ког решења је тужени изјавио жалбу 31.01.2012. године, која је, заједно са списима достављена на одлуку Врховном касационом суду. Списи су уручени судији известиоцу 16.06.2020. године и предмет прекоредно изнет на седницу већа 16.09.2020. године, када је донета одлука о изјављеној ревизији, након чега је одлука и израђена.

Анализирајући дужину трајања поступка Врховни касациони суд је закључио да приговор предлагача није основан, те да у предмету Врховног касационог суда није повређено право предлагача на суђење у разумном року, јер је поступак пред Врховним касационом суду окончан за три месеца.

Врховни касациони суд сматра да је адекватном анализом дужине трајања целокупног поступка, као и предузетих процесних радњи од стране суда правилно закључено да приговор предлагача није основан, те да нема места убрзању поступка пред Врховним касационим судом, јер је о ревизији тужилаца одлучено у границама разумног рока.

Наиме, одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да се при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природе и врсте предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Полазећи од свих чињеница и околности овог случаја, Врховни касациони суд је прихватио као правилну оцену овога суда да предлагачима није повређено право на

суђење у разумном року пред Врховним касационим судом, односно да нема места убрзању поступка пред Врховним касационим судом. Врховни касациони суд је поступао ефикасно и одлуку о ревизији донео у разумном року, па је правилан закључак да приговор предлагача није основан.

Суд је ценио наводе жалбе да замерка тужилаца није упућена Врховном касационом суду због његове спорости, већ због државе и њених органа, у овом случају правосудних, изнад којих је Врховни касациони суд, те да је у другој одлуци Врховног касационог суда утврђена повреда права на суђење у разумном року, а по предлогу радника који су се издвојили из групе у којој су предлагачи. У конкретном случају предлагачи су тражили убразање поступка пред Врховним касационим судом, па с обзиром на чињеницу да је тај поступак трајао само три месеца и да је одлука о изјављеној ревизији израђена у разумном року, наводи предлагача не утичу на другачију одлуку о оцени основаности приговора ради убрзања поступка у конкретном предмету.

На основу изнетог, Врховни касациони суд сматра да је побијаном одлуком правилно одбијен захтев предлагача, па је применом члана 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучено као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић